

FAHİRİYE ABLA'YI YENİDEN OKUMA DENEMESİ *An Attempt of Re-Reading "Fahriye Abla"*

Osman ORUÇ*

Makale Geliş Tarihi: 11.08.2020

Makale Kabul Tarihi: 26.09.2020

Özet: Cumhuriyet sonrası Türk şiirinin en özgün şairlerinden biri olan Ahmet Muhip Dıranas, heceyi ve Türkçeyi mükemmel bir yetkinlikle kullanan, bu anlamda asırlarca ihmal edilmiş bulunan hecenin ve Türkçe'nin imkanlarını kendi çağdaşı olan ve kendisinden sonraki şairlere gösteren bir sanatçıdır. Vezin, kafiye, ses ve kelimelerin tesis etmiş olduğu ahenk, Dıranas şiirinin vazgeçilmez unsurlarından biridir. Bu ahenk unsurları şiiri salt şekli boyutuyla estetik bir düzleme taşımakla kalmaz, aynı zamanda şiirin muhtevasını daha da müessir hale getirir ve biçim-içerik uyumundan ortaya çıkan psikolojik atmosferi de temin eder. Mükemmeliyetçi bir şair olan Dıranas biçimi içeriğe, içeriği biçime feda etmez; aksine onun şiirinde bu iki unsur biteviye birbirini besler. Aruz ve Arapça-Farsça kelimelerle örülmüş bir şiir dili karşısında Necip Fazıl Kısakürek, Ahmet Hamdi Tanpınar, Cahit Sıtkı Tarancı gibi şairler marifetiyle hece veznine ve konuşulan Türkçeye saygınlığını ve muhtariyetini teslim eden şairlerden biri olan Ahmet Muhip Dıranas, çalışmaya konu olan "Fahriye Abla" adlı şiirinde bütün bu hususiyetlerin toplamı olan bir poetikayla okuyucunun karşısına çıkar. Türk şiir okuru nezdinde her dönem güncelliğini koruyan unutulmaz şiirlerden biri olan "Fahriye Abla" şiiri, şiirin öznesi olan Fahriye Abla'nın hikayesini anlatır. Öykülemeye dayalı bir metnin teknik unsurlarını ihmal etmeden inşa edilen şiirde şair, panoramik bir düzen içinde Fahriye Abla aracılığıyla okuyucuyu geçmişe/çocukluğa doğru bir yolculuğa davet eder.

Anahtar Kelimeler: Dıranas, Fahriye Abla, Türk Şiiri.

An Attempt of Re-Reading "Fahriye Abla"

Abstract: Ahmet Muhip Dıranas, who was one of the most unique poets of the post-Republic Turkish poetry, is an artist who uses syllabic meter and Turkish with perfect competence and shows the possibilities of syllabic and Turkish, which have been neglected for centuries, to his contemporaries and other poets to come after his time. The harmony established by meter, rhyme, sound and words is one of the indispensable elements of Dıranas poetry. These elements of harmony not only elevate the poem to an aesthetic level solely with its form, but also make the content of the poem even more effective and provide the psychological atmosphere that emerges from the form-content harmony. Dıranas, who was a perfectionist poet, does not sacrifice form for content or content for form; on the contrary, in his poetry these two elements constantly nurture each other. Ahmet Muhip Dıranas, who was one of the poets who enabled syllabic meter and the spoken Turkish language to regain its dignity and autonomy against a poetry language woven with prosody and Arabic-Persian words by working alongside with poets such as Necip Fazıl Kısakürek, Ahmet Hamdi Tanpınar, Cahit Sıtkı Tarancı, welcomes the readers with his poem titled "Fahriye Abla" which includes all of the characteristics of syllabic meter. The poem "Fahriye Abla", which has always been one of the current and unforgettable poems of Turkish poetry, tells the story of Fahriye Abla as the main theme of the poem. In this poem constructed without neglecting the technical elements of a narrative text, the poet invites the reader to a journey towards the past / childhood by means of the story of Fahriye Abla in a panoramic order.

Keywords: Dıranas, Fahriye Abla, Turkish Poetry.

* Dr. Öğr. Ü., Bayburt Üniversitesi, İnsan ve Toplum Bilimleri Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü,
Mail: osmanoruc@bayburt.edu.tr

Giriş

Ahmet Muhip Dıranas, Cumhuriyet sonrası Türk şiirinde ideolojik gruplaşmaların dışında kalarak güdümlü edebiyata karşı mesafeli bir duruş sergileyen Ahmet Haşim, Ahmet Hamdi Tanpınar, Cahit Sıtkı Tarancı, Asaf Halet Çelebi, Behçet Necatigil gibi saf şiirin peşine düşen bağımsız şairler arasındadır. Geleneğin ve modernin imkanlarını şiirinde harmanlayan Dıranas halk şiiri, divan şiiri ve Fransız şiirinin tesirinde bir poetik çizgi belirler.

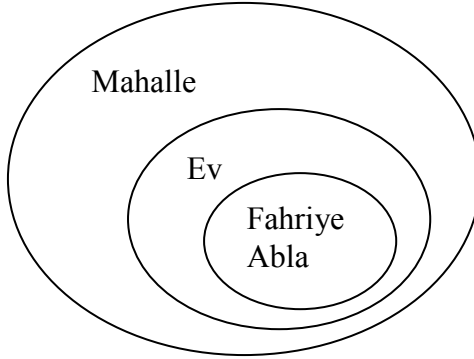
Dıranas için dil şiirin en önemli unsurlarındandır. Dili estetik bir forma kavuşturma adına adeta bir kuyumcu titizliğiyle çalışır. Kelimenin hayal ve ses imkanlarından istifade ederek kusursuz bir şiir cümlesine ulaşır ve büyük bir şair kudretiyle "duyuş"u "deyiş"e aktarmayı başarır. Şiirin iç ve dış düzenine büyük bir özen gösteren, şekil mükemmelliğini ihmal etmeyen Dıranas, şiirinin mimarisini kurarken de son derece titizdir. Bu anlamda o, şiiri şekil ve muhtevasıyla bir bütün olarak ele alır.

Dıranas, önceleri "Şehrin Üstünden Geçen Bulutlar", "Olvido" ve "Kar" gibi şiirlerinde Tanpınar'da olduğu gibi gerçekçi olmayan, rüyayı öne çıkaran bir poetik anlayışla şiir yazar. 1940'lara doğru şiirlerinde bir değişim hamlesi içinde olduğu gözlenir. Bu değişim hamlesinin en tipik örneklerinden biri "15 Şubat 1935 tarihinde Varlık dergisinin 39. sayısında yayımlanan"(Yivli, 242: 2005) ve geniş halk kitlelerince çok sevilen "Fahriye Abla" adlı şiiridir. "Şiirde gerçekten yaşamış sıradan bir insanın yaşantısı bir çocuğun bakışıyla işlenir. Romantik olmayan, gerçekçi bir tutumla girişken, biraz serazat, çapkın, serbest bir genç kız figürünü ilk kez verme söz konusudur"(Sazyek, 2006: 39).

Fahriye Abla'nın Romani

Fahriye Abla şiiri baştan sona bir hikayeyi anlatır. Şiir bir hikayedeki anlam bütünlüğüne sahiptir. Şair, "güzel" bir mahallede, "şirin" bir evde yaşayan "çapkın" bir genç kız olan Fahriye Abla'nın hikayesini anlatırken şiirin estetik tarafını ihmal etmez. " 'Fahriye Abla' şiirinin en büyük meziyeti 'evocation' kudretinde, okuyucunun muhayyilesinde, romantik bir roman havası yaratmasıdır"(Kaplan, 2011: 93).

Şiir yedişer mısralık dört bölümden müteşekkil olup, ilk iki bölümde Fahriye Abla'nın içinde yaşadığı dekor (mahalle, ev), üçüncü bölümde Fahriye Abla, son bölümde ise Fahriye Abla'nın trajik sonu anlatılır. Dıranas, şiirini adeta matematiksel bir sistem içinde yazmıştır. Birbirini çerçeveleyen üç daire sırasıyla mahalle, ev ve Fahriye Abla'dan oluşur. Şiir boyunca okuyucu çevreden merkeze doğru bir yol alır ve en sonunda Fahriye Abla'ya ulaşır. Fahriye Abla, en içteki dairenin içindedir. Şair, Fahriye Abla'nın hikayesini anlatırken onu bütün muhitiyle birlikte vermeye çalışır.

*Hava keskin bir kömür kokusuyla dolar,
Kapanırdı daha gün batmadan kapılar.
Bu, afyon ruhu gibi baygın mahalleden,
Hayalimde tek çizgi bir sen kalmışsın, sen!
Hülyasındaki geniş aydınlığa gülen
Gözlerin, dişlerin ve ak pak gerdanınla
Ne **güzel** komşumuzdun sen, Fahriye abla!*

İlk bölümde, Fahriye Abla'yı yaşadığı mahalle ile tanımaya başlarız. O yoksul bir mahallede yaşamaktadır. "Şairin yapmış olduğu tasvirde de anlaşılacağı üzere, burada halk tabakasına mensup bir genç kız söz konusudur. Oturduğu mahalle, ev, kollarını dolduran altın bilezikler ve davranış tarzı bunu açıkça gösteriyor"(Kaplan, 2011: 91). İnsanlarının, akşam olmadan evlerine döndükleri, odalarında kömür sobalarının yakıldığı mütevazı bir mahalledir burası. "Bu afyon ruhu gibi baygın mahallede" insanlar yavaş, ağır bir hayat sürmekte, zaman ağır işlemektedir. Dıranas bu gerçekliği daha iyi ifade etmek maksadıyla olsa gerek şiirini duraksız on üç hece ile yazmıştır. Bu tasarruf tabii olarak narrative bir yanı olan şiirin adeta bir hikaye yahut roman gibi yavaş, ağır okunması sonucunu doğurur. Bu da Dıranas şiirinde şekil ve muhtevanın ne kertede örtüştüğünü ispat eder.

Mahallenin fakir dekoru, şairin gözünde Fahriye Abla'nın güzelliğine gölge düşürmez, aksine onun o unutulamaz (güzel, şirin, çapkın, vefalı) tarafını besler. Fahriye Abla bu dekor içinde daha bir belirgin, bütün aydınlığıyla şairin zihninde hayat bulmaktadır. Bu yoksul mahallede yaşayan Fahriye Abla geleceğe dair hülyalar kurar. O, hayal kuran, hayalleriyle yaşayan ve böylelikle mutlu olan bir kişiliktir. Mahalledeki hayatın aksine canlı, hayat dolu bir karakterdir.

Mahalleyle kendisi arasındaki bu zıtlık onu daha da görünür kılmaktadır. Mekân, onun hülya kurmasını ve orada yaşama arzusunu besler. O daha çok hülyasında kurduğu bu aydınlık dünyada yaşamaktadır. Bu bölümde şair çocuk

yaşadadır ve mahallenin en güzel kızına içten içe aşığıdır. Fahriye Abla, şairin çocuk hafızasında gözleri, dişleri ve ak pak gerdanı gibi *güzel* taraflarıyla yer etmiştir. Şair bu bölümde Fahriye Abla'nın güzel sıfatını öne çıkarır, yalnız bu sıfat sadece Fahriye Abla'yı değil, aynı zamanda mahalleyi de niteler. O, havasını teneffüs ettiği, insanlarıyla birlikte yaşadığı mahallesiyle birlikte terkip edilmiş bir güzelliğe sahiptir. Tasvir edilen mahalleyle birlikte güzeldir Fahriye Abla. Onun güzelliği, mahalle dekorundaki güzellik unsurlarıyla tamam olur. Bu mahalle fakirdir ama aynı zamanda güzeldir, samimidir, sıcaktır. Şairin özlem dolu hatırlayış cümleleri, mahalleye masalsı bir hava katmaktadır. Fahriye Abla gençliğin bütün güzelliğini, mahallenin ona bahsettikleriyle birlikte, kuşanmıştır. Dıranas, bu ilk bölümden son bölüme kadar adeta bir resim çizer. Fahriye Abla'dan yola çıkarak, okuyucu bütün mahalleye, mahalledeki gündelik hayata, insanlar arasındaki ilişkilere aşına olur.

*Eviniz kutu gibi bir küçücük evdi,
Sarmaşıklarla balkonu örtük bir evdi;
Güneşin batmasına yakın saatlerde
Yıkanırdı gölgesi kuytu bir dereye.
Yaz, kış yeşil bir saksı ıtır pencerede;
Bahçende akasyalar açardı baharla.
Ne **şirin** komşumuzdun sen, Fahriye abla!*

Şiirin ikinci bölümünde Fahriye Abla, şirin bir ev dekoru eşliğinde anlatılır. Evin şirinliği bütün detaylarıyla verilir. Önünden bir derenin aktığı, akasyaların her bahar çiçek açtığı bir bahçesi olan, yaz kış penceresinden bir saksı ıtır çiçeğinin eksik olmadığı bir evdir. Aslında şair bu bölümde bütün şirin vasıflarıyla evi anlatırken, ilk bölümde olduğu gibi onun asıl niyeti Fahriye Abla'yı, onun şirinliğini anlatmaktır. Esasında mahalleyi güzelleştiren de, evi bu denli şirinleştiren de Fahriye Abla'nın kendisidir. Onun varlığıyla bütün eşya şairin hayal dünyasında yeni bir renk kazanır. Fahriye Abla adeta masalsı bir varlıktır ve gizemli bir biçimde bütün eşyayı ışığıyla doldurmaktadır. Balkondaki sarmaşık, penceredeki ıtır ve bahçedeki ağaçlar, mevcudiyetlerinin ötesinde, bütünüyle Fahriye Abla'yı işaretlemektedirler.

*Önce upuzun, sonra kesik saçın vardı;
Tenin buğdaysı, boyun bir başak kadardı.
İçini gıcıklardı bütün erkeklerin
Altın bileziklerle dolu bileklerin.
Açılırdı rüzgârda kısa eteklerin;
Açık saçık şarkılar söyledin en fazla.
Ne **çapkın** komşumuzdun sen, Fahriye abla!*

Bu bölümde bütün “genç kızlık halleriyle” Fahriye Abla'yı görürüz. Fahriye Abla, çocukluktan genç kızlığa adım atarken dış görünüşünde bir takım değişimler gözlenir. Upuzun saçlarını, muhtemelen günün modasına uyma hevesiyle, kestirmiştir. Ve Fahriye Abla genç bir kız oluşunun farkına varmıştır. Kollarında bilezikleri, rüzgarda uçuşan kısa eteği ve açık saçık şarkılarıyla Fahriye Abla, güzelliğine ve şirinliğine, yaşına paralel olarak çapkınlığı da eklemiştir. Artık o, kuşanmış olduğu bütün genç kız güzellikleriyle delikanlıların gönlünü çelmeye başlamıştır. Ancak Fahriye Abla'nın bu tutumu, dış görünüşünü ve davranışlarını mahallenin kabullerinin dışında belirlemesi örtük bir biçimde, cemaat halinde muhafazakar bir hayat süren mahallelinin karşısında "kendilik"ini yürürlüğe sokarak yaşamak isteyen bireyin isyanını da içerir. Zira erkek egemen zihniyetin şekillendirdiği muhafazakar bir toplumda kadının saçlarını erkekler gibi kısa kestirmesi, bir anlamda kadına dayatılan sınırları ihlal etmesi ve başına buyruk hareket etmesi bir bakıma erkekle eşit bir konum talep eden muhalif bir tavidir.

*Gönül verdin derlerdi o delikanlıya,
En sonunda varmışsın bir Erzincanlıya.
Bilmem şimdi hâlâ bu ilk kocanda mısın,
Hâlâ dağları karlı Erzincan'da mısın?
Bırak, geçmiş günleri gönlüm hatırlasın;
Hâtırada kalan şey değişmez zamanla.
Ne **vefalı** komşumdun sen, Fahriye abla!*

Fahriye Abla mahalleden bir delikanlıya gönül vermiştir, ancak Erzincanlı bir adamla evlen(diril)miştir. Bu büyük olasılıkla mecburi bir evliliktir. Aşık olduğu mahalleli delikanlıyla değil de, bu mahallenin ve mahallede yaşayan insanların uzağında bir yerden evlenmesi manidardır. Ailesinin ve mahalledekilerin onaylamayacağı bir gönül macerasının akabinde Fahriye Abla'nın apar topar evlendirilmiş olması kuvvetle muhtemel görünüyor. Bununla birlikte hala bu adamla evli olup olmadığı da bilinmez. Zira Fahriye Abla mahallenin çapkın kızıdır. İkinci ya da üçüncü evlilikler yapmış olması da muhtemeldir. Fahriye Abla mekansal anlamda da artık çok uzaklardadır. Çocukluk kadar. Karlı dağların ardındaki Erzincan'dadır. Hatta orada olup olmadığı bile meçhuldür. Bu bilinmezlik Fahriye Abla'yı psikolojik olarak okuyucunun zihninde Erzincan'dan daha da uzak olan yerlere götürür ve Fahriye Abla'nın hikayesi okuyucunun muhayyilesinde devam eder. Artık Fahriye Abla hatıralar kadar, geçmiş güzel günler kadar, çocukluk kadar dönülmesi, ulaşılması imkansız bir uzaklıktadır. Bu uzaklık hem zamansal, hem de mekansal, coğrafi anlamda bir mesafeyi içerir.

Şiirin son bölümünün birinci ve ikinci mısralarının sonunda yer alan ve birer ritm ögesi görevi üstlenen “delikanlı” ve “Erzincanlı” kelimeleri aynı zamanda Fahriye Abla'nın hayalleriyle, kaderi yani yaşadığı gerçek hayat arasındaki

zıtlığı da simgeler. Fahriye Abla yoksul ama güzel bir mahallede, şirin bir evde, hülyasında kurduğu bir dünyada yaşamaktadır. Hayalinde yaşadığı yakışıklı delikanlıya gönül verir ancak hayal kırıklığı yaşar. Doğduğu mahalleye çok uzak bir şehre veya şehirlere savrulur. Mahallede tutunamaz. Bu trajik bir sondur. Delikanlı genç kızın hayallerini, Erzincanlı adam ise hayatın acı/gerçek yüzünü sembolize eder. Ailesi, mahalleli, gelenekler Fahriye Abla'nın hayalleriyle yaşamasına izin vermez ve sonuçta kader onu karlı dağların ardındaki Erzincan'a savurur. Bu durum sanki Fahriye Abla'ya, içinde yaşadığı toplumun genel kabullerine göre yaşamadığı için, yine aynı toplum tarafından verilmiş bir cezadır. Fahriye Abla içinde yaşadığı mahallenin kendisine giydirmeye çalıştığı toplumsal kimliği reddederek ve bireyliğini/kadınlığını öne çıkararak var olmaya gayret eder. O, duygularıyla, genç kızlık güdülerıyla, hülyalarıyla yaşayan bir kızdır. Oysa hayat acımasızdır. Bu bakımdan bir anlamda o tam bir "tutunamayan" dır. Doğduğu mahallede tutunamaz, hayallerini gerçekleştiremez. Ve sonunda hayatın gerçeklerine boyun eğer. Artık o hülyalarıyla yaşayan biri değildir.

İlk üç bölümün son mısralarında Fahriye Abla, sokağın, mahallenin "güzel, şirin ve çapkın" komşusu iken, son bölümün son mısrasında Fahriye Abla yalnızca şairin "vefalı" komşusudur. Bu manidar bir tasarruftur. Fahriye Abla güzelliğini, şirinliğini ve çapkınlığını bütün mahalleyle paylaşmaktadır, onun bu özellikleri bütün mahallenin malumudur. Ama mahallenin gözünde o "vefalı" bir insan değildir. Zira o uçarı bir insandır. Oysa şairin hayalinde "vefalı" tarafıyla da yaşamaktadır. Şair artık çocuk değildir. Büyümüş ve mahalleden uzaklaşmıştır. Buna rağmen o, Fahriye Abla'yı unutamamıştır. Fahriye Abla da mahalleden gitmiştir ancak şairin hafızasından gitmemiştir. Şair mahalledeki her şeyi unutmuştur ancak Fahriye Abla ve onunla ilişkili her şey bütün detaylarıyla şair hafızasında yaşamaya devam etmektedir.

Şiirde dikkat çeken hususlardan biri de, yukarıda iç içe geçmiş ve bir anlamda anne karnını çağrıştıran dairelerde de gösterildiği üzere "anne karnına, çocukluğa dönüş" temayülüdür. "Psikanalistler çocukluğa dönüş arzusunu anneye bağlılık duygusu ile izah ederler. Beşeri mitolojide ve şiirde anne umumiyetle kapalı, sıcak, mahrem varlıklarla sembolize edilir. ... Kendisinden yaşlı bir kadına bağlanma, ona karşı cinsi bir arzu hissetme, Ödip kompleksiyle alakalıdır. ... 'Fahriye Abla' şiirinde, üç unsur, çocukluğa dönme, kapalı yerleri sevme ve kendinden yaşlı bir kadına karşı cinsi bir alaka duyma temleri birleşiyor"(Kaplan, 2011: 90). Şiir geçmiş zaman cümleleriyle kurulmuştur. Dolayısıyla geçmiş zamanı anlatır. Şair geçmişte kalmış zamana, çocukluk günlerine, çocukluğun kaygıdan uzak, saf, masalsi atmosferine dönmek ister. Şair artık büyümüştür. Hayatın gündelik sıkıntılarını idrak etmektedir. Halihazırdaki hayatın keşmekeşi, onu çocukluğun her türlü kaygıdan uzak, dingin, masalsi dünyasına sığınmaya zorlar. Şair Fahriye Abla'yla çocukluğun

büyülü dünyasını anlatmaktadır. Fahriye Abla, şairin “ete kemiğe bürünmüş” çocukluğudur.

Anne karnı, bütün kaygılardan, korkulardan, kederlerden, sıkıntılardan uzak güvenli bir yeri/yaşam alanını işaret eder. Dolayısıyla insanoğlu için orası huzurlu bir yerdir. Ev/Mahalle ise herkesin birbirini tanıdığı, birbirine sabah akşam selam verdiği, birbirine güvendiği, “komşuluk” ilişkilerinin çok güçlü olduğu, hiç kimsenin diğerine yabancı olmadığı, insanların birbirlerinden korkmadığı huzur dolu, güvenli bir yaşam alanını simgeler. Bu bağlamda şairin hayalinde çıktığı yolculuğun seyri bir kaos ortamı olan kentten ve bugünden çocukluğa/geçmişe (çevreden merkeze/dıştan içe) doğrudur. Fahriye Abla, zaman düzleminde çocukluğun yitik cennetini simgelerken; mahalle/ev, mekan düzleminde güvenli bir yaşam alanı olması itibarıyla anne karnını işaret eder. Bu anlamda Fahriye Abla ve çocukluk/geçmiş birer gösterge değeri kazanırlar.

Gösteren-Fahriye Abla

Gösterilen-Çocukluk

Şairin nezdinde çocukluk bir hayal çağıdır. İnsan, hayalin kanatlarını kuşanıp kendini çevreleyen bütün sınırları aşarak özgürlüğe kanat çırpar. Dolayısıyla hayal kurmak birey için bir imkandır. Gerçek bir kişilik olan Fahriye Abla'yı da şair, hayalinde birtakım romantik müdahalelerle daha da güzelleştirir. Nitekim Fahriye Abla için de durum farklı değildir. O da hayallerinde inşa etmiş olduğu, gerçeğin zıddı alternatif bir dünyada yaşamaktadır. Yetişkinlik ise "katı gerçek"i işaret eder. Şair, doğduğu evi, yaşadığı mahalleyi unutmamıştır. Zamanla uzaklaştığı mahallesine ve evine tekrar geri dönme arzusu içindedir. Şair önce merkezden çevreye doğru uzanan fiziksel düzlemde (evden ve mahalleden uzağa) bir yolculuk yapmıştır. Daha sonra günün birinde geriye doğru (çocukluğunun geçtiği mahalleye ve çocukluğa doğru) bir dönüş arzusu duyar. Bu anlamda önce fiziksel düzlemde, sonra hayali düzlemde gerçekleşen bu döngü önce hayalden gerçeğe, sonrasında katı gerçekten büyülü hayale doğru bir çizgi takip eder.

Sonuç

Dıranas mükemmeliyetçi bir şairdir. Onun bu tarafı bütün şiirlerine olduğu gibi yazıya konu olan şiirine de sinmiştir. Muhtevayı biçime, biçimi muhtevaya feda etmeden, şiirin esasını teşkil eden bu iki unsuru başından sonuna kadar muhafaza ederek kotarmıştır şiirini. Fahriye Abla şiiri heceyle yazılmıştır. Ancak şair, kendisinden önceki, heceyle yazan şairleri taklit etmez. Onun şiirinde, mısralardaki duraklar ve vurgu yerleri yeknesaklıktan uzaktır.

Şiirde hikayesi anlatılan Fahriye Abla büyük kentlerin fakir mahallelerinde rastlanabilecek gerçek bir karakterdir. O, kendi gerçekliği içinde, muhitiyle

birlikte ele alınan bir sevgilidir. Böyle olmakla birlikte gerçek, romantik bir havaya büründürülmüş, böylece estetize edilmiş bir gerçeklik inşa edilmiştir. Dıranas, şairin bir dokunuşta nesneyi renklendiren, gizemli hale getiren dokunuşuyla adeta bir masal kahramanı yaratır. Bu masal kahramanı çocukluğun masalsı dünyasını imler. Şairin geçmişe, çocukluğa dönme arzusu insanoğlunun şuuraltında her daim canlılığını muhafaza eden anne karnına dönme arzusunu açığa çıkarır. Şair, şimdide eksiktir. Tamam olma ihtiyacıyla geçmişe, çocukluğuna doğru bir yolculuğa çıkar. Zira insan, belleği olan bir canlıdır ve geçmişiyile birlikte bugünü ve "kendilik"ini idrak eder.

Kaynakça

- DIRANAS, A. M. (2004). *Şiirler*, İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.
- GÜR, A. (2016). "DIRANAS, Ahmet Muhip", *TDV İslam Ansiklopedisi*, C.1, ss.330-331, İstanbul: Türkiye Diyanet Vakfı İslam Araştırmaları Merkezi.
- KAPLAN, M. (2011). *Şiir Tahlilleri 2*, İstanbul: Dergah Yayınları.
- RİFAT, M. (2017). *XX.Yüzyılda Dilbilim ve Göstergibilim Kuramları-1*, İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.
- SAZYEK, H. (2006). "1920-1950", *Türk Edebiyatı Tarihi*, C.4, ss.21-48, İstanbul: TC Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları.
- YİVLİ, O. (2005). "Ahmet Muhip Dıranas'ın Şiiri", (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi), Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Eskişehir.